

Żądania

Strona wnosząca odwołanie wnosi do Sądu o:

- orzeczenie, że odwołanie jest dopuszczalne i zasadne;
- w związku z tym – uchylenie wyroku Sądu do spraw Służby Publicznej Unii Europejskiej (druga izba) z dnia 30 czerwca 2015 r. wydanego w sprawie F-64/13, Z/Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej;
- wydanie orzeczenia uwzględniającego żądania zawarte w piśmie wszczynającym postępowanie w sprawie F-64/13;
- obciążenie strony przeciwnej kosztami postępowania;
- zastrzeżenie dla strony wnoszącej odwołanie wszelkich pozostałych praw, roszczeń, żądań i środków prawnych

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie odwołania strona je wnosząca podnosi sześć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy, dotyczący naruszenia elementarnych praw do obrony.
2. Zarzut drugi, dotyczący naruszenia prawa w ten sposób, że zarzut braku kompetencji komitetu rozpoznającego zażalenia i niezgodności z prawem art. 4 decyzji Trybunału z dnia 4 maja 2004 r.⁽¹⁾ został oddalony z oczywistym naruszeniem zasady legalności, wykładni literalnej oraz hierarchii norm prawa Unii Europejskiej.
3. Zarzut trzeci, dotyczący naruszenia prawa do skutecznego środka prawnego, w szczególności w odniesieniu do ograniczonej kontroli przez Sąd do spraw Służby Publicznej (zwanego dalej SSP) treści sprawozdań z oceny.
4. Zarzut czwarty, dotyczący naruszenia prawa w ten sposób, że w zaskarżonym wyroku SSP nie zajął stanowiska w przedmiocie wniosku o zastosowanie środków dowodowych i środków organizacji postępowania.
5. Zarzut piąty, dotyczący nieuzasadnionej odmowy zweryfikowania zasadności krytycznych uwag wyrażonych przez stronę wnoszącą odwołanie oraz nieuwzględnienie opinii wyrażonych przez komitet do spraw oceny.
6. Zarzut szósty, dotyczący naruszenia prawa w ten sposób, że w zaskarżonym wyroku SSP przyjął, że strona wnosząca odwołanie miała obowiązek złożenia wniosku w trybie art. 90 ust. 1 regulaminu pracowniczego urzędników Unii Europejskiej w celu uzyskania odszkodowania w związku z opóźnieniem w sporządzeniu sprawozdania z oceny.

⁽¹⁾ Decyzja Trybunału Sprawiedliwości z dnia 4 maja 2004 r. o wykonywaniu uprawnień, które Regulamin pracowniczy urzędników Unii Europejskiej powierza organowi powołującemu oraz uprawnień, które Warunki zatrudnienia innych pracowników Unii Europejskiej powierzają organowi upoważnionemu do zawierania umów

Skarga wniesiona w dniu 11 września 2015 r. – Silver Plastics und Johannes Reifenhäuser/Komisja

(Sprawa T-582/15)

(2016/C 016/50)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Silver Plastics GmbH & Co. KG (Troisdorf, Niemcy) i Johannes Reifenhäuser Holding GmbH & Co. KG (Troisdorf) (przedstawiciele: M. Wirtz, S. Möller i W. Carstensen, Rechtsanwälte)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- Stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Europejskiej AT.39563 z dnia 24 czerwca 2015 r. w zakresie dotyczącym skarżących;
- tytułem żądania ewentualnego obniżenie grzywny nałożonej solidarnie na skarżące do kwoty, która przy uwzględnieniu okoliczności, że skarżące nie tworzą jednostki gospodarczej, nie przekracza 10 % obrotów skarżącej wymienionej w pkt 1 w ostatnim zakończonym roku obrotowym przed wydaniem decyzji w sprawie nałożenia grzywny;
- tytułem żądania ewentualnego obniżenie grzywny nałożonej solidarnie na skarżące do kwoty, która przy uwzględnieniu dokonanego wyodrębnienia fabryki maszyn nie przekracza każdorazowo 10 % obrotów skarżącej wymienionej w pkt 1 wzgl. skarżącej wymienionej w pkt 2;
- tytułem żądania ewentualnego obniżenie grzywny nałożonej solidarnie na skarżące w odniesieniu do obszaru „NWE” poprzez określenie kwoty podstawowej grzywny wyłącznie na podstawie obrotów uzyskanych w związku z tacekmi EPS;
- tytułem żądania ewentualnego obniżenie grzywny nałożonej solidarnie na skarżące w odniesieniu do obszaru „NWE” poprzez określenie odrębnych kwot grzywny dla segmentów produkcji tacek EPS i tacek polipropylenowych z tworzywa sztucznego przy uwzględnieniu różnych okresów naruszenia;
- tytułem żądania ewentualnego obniżenie grzywny nałożonej solidarnie na skarżące poprzez obniżenie przyjętego dla celów ustalenia podstawowej kwoty grzywny udziału w obrocie do czynnika, który w odpowiedni sposób odzwierciedla, że sposób postępowania skarżącej wymienionej w pkt 1 na obszarze „NWE” i we Francji, ewentualnie jedynie na obszarze „NWE” podlega zakwalifikowaniu jako zwykła wymiana informacji a nie jako twarde uzgadnianie cen oraz poprzez zrezygnowanie z dopłaty w związku z twardym uzgadnianiem cen w odniesieniu do obszaru „NWE” lub Francji;
- tytułem żądania ewentualnego obniżenie grzywny nałożonej solidarnie na skarżące poprzez obliczenie grzywny w odniesieniu do obszaru „NWE” jedynie na podstawie obrotów uzyskanych w Niemczech;
- tytułem żądania ewentualnego obniżenie grzywny nałożonej solidarnie na skarżące w odniesieniu do obszaru „NWE” poprzez zrezygnowanie z dopłaty w związku z twardym uzgadnianiem cen, ewentualnie poprzez obniżenie dopłaty w związku z twardym uzgadnianiem cen przy uwzględnieniu okoliczności, że działania niezgodne z prawem na obszarze „NWE” w porównaniu z działaniami niezgodnymi z prawem na innych obszarach geograficznych mają dużo mniejsze znaczenie z punktu widzenia szkodliwości dla konkurencji;
- tytułem żądania ewentualnego obniżenie grzywny nałożonej solidarnie na skarżące w odniesieniu do obszaru „NWE” i Francji do odpowiedniej kwoty;
- obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżące występują z żądaniem częściowego stwierdzenia nieważności decyzji Komisji C (2015) 4336 final z dnia 24 czerwca 2015 r. dotyczącej postępowania przewidzianego w art. 101 TFUE oraz art. 53 Porozumienia EOG (Sprawa AT.39563 – Opakowania spożywcze do sprzedaży detalicznej).

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi siedem zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia art.7 ust. 1 i art. 23 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 1/2003 ⁽¹⁾ w zw. z art. 101 ust. 1 TFUE

Skarżące podnoszą, że Komisja niewłaściwie zakwalifikowała zachowanie skarżącej wymienionej w pkt 1 na obszarze geograficznym Europy północno-wschodniej (zwanym dalej „NWE”) jako twarde uzgadnianie cen w formie jednolitego ciągłego naruszenia w dziedzinie produkcji i dystrybucji tacek polistyrenowych z tworzywa sztucznego i tacek polipropylenowych z tworzywa sztucznego dla przemysłu spożywczego.

2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia art. 296 ust. 2 TFUE i art. 2 rozporządzenia (WE) nr 1/2003 w zw. z zasadą badania stanu faktycznego z urzędu.

W tym miejscu skarżące utrzymują, że Komisja w niedostatecznym zakresie wywiązała się z spoczywającego na niej ciężaru dowodu oraz obowiązku uzasadnienia.

3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia praw procesowych gwarantowanych na gruncie praw podstawowych zgodnie z art. 6 ust. 1, 2 i 3 lit. d) EKPC i art. 47 akapit drugi, art. 48 i art. 52 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej.

Skarżące w tym miejscu zarzucają naruszenie przysługującego im prawa do równości broni i do sprawiedliwego postępowania, w ten sposób, że na wielokrotne żądanie odmówiono wezwania i przesłuchania świadków powołanych przez skarżące na okoliczności zwalniające z winy oraz konfrontacyjne rozpytanie świadka obciążającego.

4. Zarzut czwarty dotyczący naruszenia pkt 24, 25 i 26 komunikatu w sprawie łagodzenia sankcji ⁽²⁾.

Następnie zarzuca się, że skarżącym nie przyznano obniżenia grzywny w związku z przedstawieniem dowodów odnośnie do zarzucanych działań na obszarze „NWE” pomimo spełnienia przesłanek.

5. Zarzut piąty dotyczący naruszenia art. 23 ust. 2 zd. 1 i 3 rozporządzenia (WE) nr 1/2003 w zw. z art. 101 ust. 1 TFUE.

Komisja niesłusznie wyszła z tego założenia, że skarżące tworzą jednostkę gospodarczą i tym samym przedsiębiorstwo w rozumieniu ww. przepisów.

6. Zarzut szósty dotyczący naruszenia art. 23 ust. 2 zd. 1 i 2 rozporządzenia (WE) nr 1/2003

Skarżące podnoszą, że Komisję poprzez nieuwzględnienie okoliczności, iż w momencie wydania decyzji w sprawie nałożenia grzywny skarżąca wymieniona w pkt 2 nie posiadała udziałów w Reifenhäuser GmbH & Co. KG Maschinenfabrik i włączyła przy określaniu grzywny obroty tego wydzielonego przedsiębiorstwa, przekroczyła ustawową granicę 10 % obrotów przedsiębiorstwa, którego dotyczy postępowanie.

7. Zarzut siódmy dotyczący naruszenia art. 23 ust. 2 zd. 1 lit. a) i ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 1/2003 w zw. z pkt 19, 20 i 25 wytycznych w sprawie ustalania grzywny⁽³⁾ i zasady równego traktowania.

W tym miejscu podnosi się, że względem wszystkich karteli ujętych w decyzji w sprawie nałożenia grzywny i względem wszystkich zainteresowanych przedsiębiorstw za podstawę dla ustalenia kwoty grzywny przyjęto jednolitą część obrotów 16 % i jednolitą dopłatę w związku z twardym uzgadnianiem cen w wysokości 16 %, mimo że zarówno struktury pojedynczych karteli jak również indywidualna ocena przedsiębiorstw poważnie się od siebie różnią, co stawia skarżące w niekorzystnej sytuacji.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. 81 i 82 traktatu (Dz.U. L 1, s.)

⁽²⁾ Obwieszczenie Komisji w sprawie zwalniania z grzywien i zmniejszania grzywien w sprawach kartelowych (Dz.U. C 45, s. 3)

⁽³⁾ Wytyczne w sprawie metody ustalania grzywien nakładanych na mocy art. 23 ust. 2 lit. a) rozporządzenia 1/2003 (Dz.U. 2006, C 210, s. 2).

Skarga wniesiona w dniu 3 listopada 2015 – Chic Investments/OHIM (eSMOKINGWORLD)

(Sprawa T-617/15)

(2016/C 016/51)

Język postępowania: Polski

Strony

Strona skarżąca: Chic Investments sp. z o.o. (Poznań, Polska) (przedstawiciel: K. Jarosiński, radca prawny)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM)

Dane dotyczące postępowania przed OHIM

Przedmiotowy sporny znak towarowy: Graficzny wspólnotowy znak towarowy zawierający elementy słowne „eSMOKINGWORLD” – zgłoszenie nr 12 581 741

Zaskarżona decyzja: Decyzja Piątej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 25 czerwca 2015 r. w sprawie R 3227/2014-5

Żądanie

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

— uchylenie w całości Decyzji Piątej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji Rynku Wewnętrznego z dnia 25 czerwca 2015 r.;

— obciążenie OHIM kosztami postępowania, w tym kosztami na etapie postępowania odwoławczego.

Podniesione zarzuty

— Naruszenie art. 7 ust. 1 lit. b) i lit. c) rozporządzenia nr 207/2009;

— Naruszenie art. 75 rozporządzenia nr 207/2009.